

המסורת האחת עשרה

**"מדיניות יחסי הציבור שלנו מבוססת על משיכה ולא
על פרסומת. עלינו לשמור על אנונימיות אישית בכל
אמצעי התקשורת"**

ללא המוני מבקשי טובתה לא היתה A.A. גְּדֵלָה לעולם כפי
שגדלה. בכל רחבי תבל היה הפרסום העצום והאוהד לסוגיו
האמצעי העיקרי למשיכתם של אלכוהוליסטים אל בין
שורותינו. במשרדי A.A., במועדונים ובבתים, מצלצל הטלפון
בהתמדה. קול אחד אומר: "קראתי קטע בעיתון..." ; וקול
אחר: "שמענו תכנית רדיו..." ; אחר אומר: "ראינו סרט..." ,
או: "ראינו משהו על A.A. בטלוויזיה..." . לא נגזים אם נאמר
שמחצית מחברינו הונחו אלינו באמצעות ערוצים כאלה.

הקולות השואלים אינם כולם של אלכוהוליסטים או בני
משפחותיהם. רופאים קוראים מחקרים רפואיים על
"אלכוהוליסטים אנונימיים" ומתקשרים כדי לקבל מידע
נוסף. אנשי כמורה חוקרים אף הם, לאחר שקראו עלינו
בעיתונות הכנסייה. מעסיקים לומדים שחברות ענק מקבלות
אותנו בברכה, ומבקשים לדעת מה ניתן לעשות בקשר
לאלכוהוליזם במפעליהם.

לפיכך מוטלת עלינו אחריות כבדה לפתח מדיניות יחסי
ציבור טובה ככל האפשר עבור A.A. דרך התנסויות מכאיבות

רבות, אנו סבורים שהבנו מה צריכה להיות מדיניות זאת. בדרכים רבות היא מהווה ניגוד מוחלט לשימוש הרגיל בפרסומת. מצאנו שיהיה עלינו להישען על עקרון **המשיכה** במקום על פרסומת יזומה. בואו נראה כיצד פועלים רעיונות מנוגדים אלה - **משיכה** לעומת פרסומת. מפלגה פוליטית שואפת לנצח בבחירות, וכך היא מפרסמת את מעלותיה של מנהיגותה כדי למשוך קולות. קרן של גמילות חסדים רוצה להשיג תרומות, ומיד תופיע בראש נייר המכתבים שלה רשימת כל הנכבדים שאת תמיכתם הצליחה להשיג. החיים הפוליטיים, הכלכליים והדתיים בעולמנו תלויים בחלקם הגדול בהנהגה שניתן לה פרסום. אנשים המסמלים רעיונות ויעדים ממלאים צורך אנושי עמוק. אנחנו ב-A.A. לא מטילים בכך ספק. אבל עלינו להודות בצורה מפוכחת שהחשיפה לעין הציבור מסוכנת, במיוחד עבורנו. באופיינו היינו כמעט כלנו יזמים בלתי ניתנים לריסון, והאפשרות שחברתנו תהיה מורכבת ברובה מיזמים היתה מפחידה. מתוך התחשבות בעובדה טעונת חומר נפץ זאת, ידענו שעלינו להפגין ריסון עצמי.

ריסון זה השתלם בצורה מדהימה. התוצאה הביאה הרבה יותר פרסום אוהד ל"אלכוהוליסטים אנונימיים" מאשר ניתן להשיג באמצעות אומנותם וכישוריהם של סוכני הפרסום הטובים ביותר. מובן שהיה צורך לפרסם את דבר קיומנו בדרך כלשהי, אז חזרנו לרעיון שיהיה טוב בהרבה אם נניח לידידינו לעשות זאת למעננו. ובדיוק כך קרה, ובמידה שלא תיאמן. עיתונאים ותיקים, שממנהגם להיות ספקנים, עשו כל מה שביכולתם כדי לשאת את מסר A.A. עבורם, אנו יותר מאשר מקור לסיפורים טובים. כמעט בכל חזית של העיתונות

הצטרפו אלינו העיתונאים כחברים.

תחילה לא יכלה העיתונות להבין את סירובנו לכל פרסום אישי. התעקשותנו לשמור על אנונימיות הביכה ובלבלה אותם באמת ובתמים. ואז ירדו לשורש העניין. הנה דבר נדיר - חברה המצהירה שהיא שואפת לפרסם את עקרונותיה ופעולותיה, אך לא את חבריה כפרטים. העיתונות התפעלה מגישה זאת. מאז דיווחו ידידים אלה על A.A. בהתלהבות כזאת, שאפילו חברינו הקנאים ביותר יתקשו להפגין. למעשה היתה אפילו תקופה שבה חשבו בעיתונות האמריקנית, שהאנונימיות של A.A. מיטיבה עמנו עוד יותר משחשבו כמה מחברינו. היה רגע בו הפרו כמאה חברים את אנונימיותם במישור הציבורי. מתוך כוונה טובה בהחלט הם הצהירו שעל עקרון האנונימיות אבד הכלח, ושהוא התאים לתקופת החלוציות של A.A. הם היו סמוכים ובטוחים ש-A.A. תוכל להתקדם מהר יותר ולהגיע רחוק יותר אם נשתמש בשיטות הפרסום המודרניות. הם הצביעו על כך שנמצאים ב-A.A. אנשים רבים שהם בעלי שם במישור המקומי, הלאומי והעולמי. בתנאי שאלה יסכימו, ורבים אכן הסכימו, מדוע שלא יפורסם דבר היותם חברי A.A., ובכך יעודדו רבים אחרים להצטרף? אלה היו טיעונים מתקבלים על הדעת, אך לשמחתנו לא הסכימו אתם ידידינו הכתבים.

"המשרד המייסד" כתב כמעט לכל ערוץ תקשורת בצפון אמריקה והסביר את מדיניות יחסי הציבור שלנו, המבוססת

על משיכה ולא על פרסומת, תוך שהוא מדגיש את האנונימיות האישית כאמצעי ההגנה הטוב ביותר של A.A. מאז ועד היום משמיטים עורכי העיתונים את שמותיהם ואת תמונותיהם של חברי A.A. מִקְתָּבוֹתֵיהֶם; לעתים קרובות אף טרחו להזכיר לחברים להוטים מדי את מדיניות האנונימיות שלנו. הם אפילו הקריבו כמה סיפורים טובים לשם כך. שיתוף הפעולה שלהם אכן עזר. נותרו רק חברי A.A. בודדים המִפְרִים במתכוון את האנונימיות במישור הציבור.

זהו, בקצרה, התהליך שעליו התבססה המסורת האחת עשרה של A.A. אך עבורנו היא מייצגת הרבה יותר מאשר מדיניות נבונה של יחסי ציבור. יותר מאשר הימנעות מחיפוש טובת עצמנו. מסורת זאת היא תזכורת מתמדת ומעשית שאין ב-A.A. מקום לשאיפות אישיות. כל חבר הופך בה לשומר פעיל של אחוותנו.

המסורת האחת עשרה **(הנוסח הארוך)**

יחסינו עם הציבור הרחב צריכים להתאפיין באנונימיות אישית. אנו חושבים ש-A.A. צריכה להימנע מפרסום מרעיש. אין לפרסם את שמותינו או את תמונותינו כחברי A.A. יחסי הציבור שלנו חייבים להיות מונחים בידי עקרון המשיכה ולא מושתתים על פרסומת. לעולם אין לנו צורך לשבח את עצמנו. אנו חשים שמוטב שידידינו ימליצו עלינו.